

Holló Walter Feleségével És Leányával

Ezen a képen a szüleim és én vagyok látható. 1936-ban valahol egy pesti utcán készült.

Gyerekkoromban az anyagi helyzetünk eléggé változó volt. Általában az akkor szokásos kispolgári módon éltünk, de hol jobban, hol rosszabbul ment apámnak. Azokban az években nem volt mindegy, hogy hol lakik valaki. Attól függően, hogy a Belvárosban, a Rózsadombon, itt vagy ott, ekkora vagy akkora lakása volt, a házbér egy nagyon jelentős tétele volt egy család költségvetésének. A Csáky utcában [lásd: Újlipótváros] egy nagyon szép lakásunk volt, az egy nagy

lakás volt, azt föl kellett adni, és el kellett menni egy más környékre, egy kisebb lakásba. Így keveredtünk aztán a Tüzér utcába [A Tüzér utca Angyalföldön van, de inkább "belső Angyalföldön", nem Angyalföld ipari övezetében. -- A szerk.]. Ez a lakás a Tüzér utca 4-ben egy kis kétszobás lakás volt. Anyám édesanyja meg a testvérei ott laktak két lépésre, a Bulcsú utcában. Gyakorlatilag minden héten vasárnap fölmentünk délelőtt a nagymamához tisztelgő látogatást tenni virággal vagy parféval. Egyik hét vasárnapján az anyai nagyanyámhoz, másik hét vasárnapján pedig az apai nagymamámhoz mentünk.

Apáéknak mindig volt társaságuk. Jártak hozzánk kártyázni, anyámék is eljártak. Rendszeresen jártak étterembe vacsorázni. Apámék igazi családi barátai között nagyon sok volt a zsidó. De volt nem zsidó is. Én azt gondolom, hogy tudatosan biztos, hogy nem volt szempont [a zsidó barátok választása]. Mert a mi családunk, de a nagyanyáméké is, nagyon szabadelvű család volt. De valószínűsíthető, hogy egyfajta azonos ízlésvilág, meg hagyományvilág miatt több volt a zsidó barátjuk. Anyám egyik legjobb barátnője, Ledő Marika keresztény volt.

Kisgyerekkoromban, emlékszem, hogy mivel apáéknak volt egy csomó bécsi meg akkori csehszlovákiai [lásd: Első Csehszlovák Köztársaság] rokona, én az 1950-es években, amikor nem lehetett elutazni sehová, mindig úgy emlékeztem vissza gyerekkoromból ezekre a párbeszédre, mint a paradicsomra. Hogy apám azt monda anyámnak: "Te, Mancika! Olyan gyönyörű idő van, menjünk már ki pünkösdre Bécsbe!" Anyám egy darabig kérette magát, aztán: "Na jól van, Walterkám! Hát menjünk ki." Én meg elmentem a nagymamáékhoz két napra, vagy elvittek magukkal. És anyámék fölültek a vonatra, és egy hétvégére kimentek Bécsbe. Elmentek péntek este vagy péntek délután, és hazajöttek vasárnap este.